

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΨΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλευθέρον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 20 Αὐγούστου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 38

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HENRI JEANNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀλλὰ τότε ἀκόμα δὲν ἤξερε τί
λογίης ἦταν. Ἀπὸ τὰ κομμένα λόγια
ποῦ ἄκουγε γι' αὐτόν, ἰδοὺ τί θυμό-
ταν, ἰδοὺ τί εἶχε καταλάβει καὶ συγ-
κρατήσῃ:

Ὁ παππούς — πατέρας τοῦ πατέ-
ρα τοῦ Ριρή — δὲν ἀγαποῦσε τὴ «γα-
λάζια μαμμά». Ἦταν ἀφάνταστο, ἦ-
ταν ἀπίστευτο, ἀλλὰ ἔτσι ἦταν!

Τὴ μισοῦσε χωρὶς νὰ τὴ γνωρίζῃ.
γιατὶ δὲν θέλησε ποτὲ νὰ τὴν ἰδῇ,
κι' εἶχε ἀντισταθεῖ ἀπὸ γεροντικὸ
πεῖσμα στὸ γάμο τοῦ γιοῦ του.

Ἡ «γαλάζια μαμμά» ἦταν Ἀμε-
ρικανίδα... Ἴσως γι' αὐτὸ δὲν τὴν
ἤθελε καὶ τὴν ἀντιπαθοῦσε ὁ παπ-
πούς... Εἶχε μίαν ἀποστροφὴ ἀκα-
τανίκητη πρὸς κάθε τί ξένο.

Ὅπως δὴποτε, ἡ ἀντίστασή του βα-
στοῦσε. Τὰ χάλασε μὲ τὸ γιό του κι'

αὐτὸ πίκραινε φοβερὰ τὸν πατέρα
τοῦ Ριρή. Ἡ εὐτυχία λοιπὸν δὲν ἦταν
τέλεια στ' ἄμορφο σπίτι, κι' αὐτὸ ἐ-
ξαιτίας τοῦ παπποῦ ποῦ δὲν ἐννοοῦ-
σε νὰ ἰδῇ στὰ
μάτια του οὔτε
τὴ νύφη του, οὔ-
τε τὸ γιό του.

Μιά μέρα — ὁ
Ριρὴς τὸ θυμό-
ταν καλὰ — ἡ
«γαλάζια μαμ-
μά» εἶπε στὸ
μπαμπά:

— Δὲν πᾶς νὰ
τὸν ἰδῇς;

— Δὲν θὰ μὲ
δεχθῇ, ἀποκρί-
θηκε στενάζον-
τας ὁ μπαμπάς.

— Ἴσως συγ-
κινήθῃ ἀν τοῦ
πᾶς καὶ τὸν
ἔγγονό του...

Ναί, πῆγαινε μαζί μὲ τὸ Ριρή μας.

— Ναί, ψιθύρισε ὁ μπαμπάς.
Καλὴ ἰδέα αὐτή... θὰ δοκιμάσω.

Κι' ἔφυγε μὲ τὸ Ριρή σ' ἓνα
ὥρατο αὐτοκίνητο ποῦ τὸ διεύθυνε
μόνος του. Ἡ χαρὰ τοῦ Ριρή θά-
ταν μεγάλη, ἀν ἔπαιρναν μαζί καὶ
τὴ μαμμά. Ἀλλὰ ἡ μαμμά ἔμεινε
στὸ σπίτι.

Πῶς τοὺς φίλησε διὰν ἔφευγαν!
Ἀφοῦ ὁ ἄντρας τῆς μπήκε στὸ
αὐτοκίνητο, τοῦ ἔβαλε τὸ μικρὸ
στήν ἀγκαλιά.

— Στὸ καλὸ! εἶπε. Καλὴ ἐπι-
τυχία!.. Νὰ γυρίσετε γρήγορα,
νὰ πάρετε καὶ μένα!

Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμε. Δὲν χω-
ρίζεται ποτὲ κανεὶς χωρὶς λύπη ἐ-
κείνους ποῦ ἀγαπᾷ... Ἀπὸ μέ-
ρους τῆς, αὐτὸ ἦταν μιὰ θυσία.

Τῆς χρειάσθηκε μεγάλη αὐταπάρνη-
ση γιὰ νὰ σπρώξῃ τὸν ἄντρα τῆς σ'
ἓνα διάδημα, ποῦ ἐκείνη θὰ τὸ πα-
ρακολουθοῦσε ἀπὸ μακριά, στὴν ἀ-
φάνεια, σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχε...

Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε φύγει γοργό,
χαρούμενο... Ὁ Ριρὴς ξανάβλεπε
τὴ «γαλάζια μαμμά» στὴν εἴσοδο

«Βρέθηκε ξαπλωμένος σ' ἓν' ἀχυρόστρομα...»
(Σελ. 446, στ. α'.)

«Ξανάβλεπε τὴ γαλάζια μαμμά νὰ τοὺς
ἀποχαιρετᾷ μὲ τὸ μαντήλι...»
(Σελ. 445, στ. γ'.)

τοῦ σπιτιοῦ, ὀρθή, χλωμή, νὰ τοὺς
ἀποχαιρετᾷ μὲ τὸ μαντήλι.

Στὴ στρὸφὴ τοῦ δρόμου ἡ ὀπτα-
σία χάθηκε. Τὸ αὐτοκίνητο ἀρχισε
νὰ τρέχῃ περισσότερο. Δεξιὰ κι' ἀρι-
στερά, τὰ δέντρα ἔφευγαν σὰν τρο-
μαγμένα. Τὸν μεθοῦσε τὸ Ριρή αὐτὴ
ἡ γρηγοράδα καὶ χτυποῦσε ἀπὸ χαρὰ
τὰ χεράκια του.

Δέντρα, δρόμοι, σπιτία, ἄλλοι δρό-
μοι πάλι, κι' ἄλλοι... Τί ὥρατο τα-
ξίδι καὶ πόσο σύντομο φάνηκε στὸ
παιδί!.. Κι' ἐπιτέλους τὸ αὐτοκίνη-
το σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι ὅ-
που καθόταν τότε ὁ παππούς.

Ὁ Ριρὴς ξανάβλεπε καθαρὰ τὴν
ξώπορτα ἀπ' ὅπου εἶχε μπεῖ στὴν
ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του· τὸ ἐκπλη-
κτο, τὸ τρομαγμένο πρόσωπο μιᾶς
ὕπηρετριάς ποῦ λὲς καὶ τοὺς ἔφραζε

τὸ πέρασμα· καὶ τέλος τὴ φοβερὴ ἐμφάνισις τοῦ παπποῦ, πὺν ἀνένδοτος, ἀδιάλλακτος, ἀπώθησε μ' ἕνα νεῦμα τοὺς ἰκέτες, μὴ θέλοντας οὔτε νὰ τοὺς ἰδῇ οὔτε νὰ τοὺς ἀκούσῃ, κι' ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ γιὸ τοῦ καὶ τὸν ἑγγονο.

«ὦ, τί σκοτεινὸ πρόσωπο πὺν εἶχε ὁ σκληρὸς αὐτὸς παππούς! Μὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια ἐκεῖνα πὺν φώναξε καὶ πὺν ἔκαμαν τὸ μπαμπὰ νὰ χλωμιάσῃ; Ὁ Ριρὴς δὲν τὰ κατὰλαβε καλά, τὰ θυμόταν ὅμως:

«— Σὺ, ἂν θέλῃς, μείνε. Ἡ γυναῖκα σου ὅμως δὲν θὰ περάσῃ ποτὲ τὸ κατώφλι μου».

Κι' ὁ μπαμπὰς τοῦ Ριρὴ, βλέποντας πὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ κάμῃ τὸν ἀκαμπτο γέρο, ἔφυγε μὲ δακρυσμένα μάτια κι' ἔσφιγγε πῶς δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά τοῦ τὸ παιδί...

Ξαναμπήκαν στὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ ταξίδι ξανάρχισε. Ἀλλὰ τί διαφορά ἀπὸ τὸ ἄλλο! Ὁ Ριρὴς δὲν γελούσε πιά, δὲν χτυποῦσε τὰ χεράκια του... Ἐδλεπε τὸν πατέρα τοῦ δακρυσμένο κι' ἔκλαιγε κι' αὐτὸς χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί...

Ἦταν τὰ δάκρυα πὺν τὸν τύφλωναν; Ἦταν πὺν εἶχε τὸ νοῦ τοῦ ἀλλοῦ; Τὸ βέβαιο εἶναι πὺς ὁ Λορὰντ δὲν εἶδε ἕν' ἄλλο αὐτοκίνητο πὺν ἐρχόταν ἀντίθετα. Κι' ἔπεσε πάνω του.

Ἡ σύγκρουση ἦταν φοβερή.

Ὅταν ὁ Ριρὴς συνήλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία ὅπου τὸν εἶχε βυθίσει ἀπὸ τομα τὸ δυστύχημα, βρέθηκε ξαπλωμένος σ' ἕν' ἀχυρόστρωμα καὶ τριγυρισμένος ἀπὸ χωρικούς, πὺν τοῦ ἔτριβαν τὰ χεράκια καὶ τοῦ ἔδρεχαν τὰ μηνίγγια μ' ἕνα μαντήλι ὕγρo.

Ἐκεῖ κοντά, στὸ χαντάκι τοῦ δρόμου, εἶδε τὸ αὐτοκίνητο ἀναποδογυρισμένο καί, πῶς κοντὰ ἀκόμη, ξαπλωμένο σ' ἕνα φορεῖο, μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο μ' ἕνα μαντήλι, ἕν' ἄψυχο κορμί—τὸν πατέρα τοῦ.

Ὁ δυστυχισμένος εἶχε τιναχθεῖ πάνω σ' ἕνα δέντρο κι' εἶχε μείνει στὸν τόπο. Ὁ μικρὸς Ριρὴς εἶχε πέσει πάνω σ' ἕνα θάμνο κι' εἶχε γλυτώσει.

Ἐπειτα, ἐπειδὴ τὸ δυστύχημα εἶχε συμβεῖ κοντὰ στὸ χωριὸ ὅπου κατοικοῦσε ὁ παππούς, κουδάλισαν τὸ παιδί καὶ τὸ νεκρὸ στὸ σπῖτι τοῦ. Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ Ριρὴς πέρασε τὴν ξάπορτα ὁδηγούμενος ἀπ' τὴν ὑπηρέτρια, πὺν δὲν ἔφερε πὺς νάναγγελλῃ στὸ γέρο-Λορὰντ τὴ φοβερὴ εἰδηση.

Μὰ οὔτε αὐτὴ, οὔτε οἱ χωρικοὶ πὺν κρατοῦσαν τὸν σκοτωμένο, δὲν ἦταν κατάλληλοι γιὰ τέτοια ἀναγγε

λία. Καὶ τὸ μόνο πὺν μπόρεσε νὰ κάμῃ ἡ ὑπηρέτρια, ἦταν νὰ σπρώξῃ μπροστὰ τῆς τὸ παιδί καὶ νὰ ψιθυρίσῃ:

— Κύριε... δυστύχημα... τὸ αὐτοκίνητο ἀναποδογυρίστηκε... Τὸ παιδί ὅμως δὲν ἔπαθε τίποτα.

Ὁ παππούς τὰ κατὰλαβε ὅλα. Σηκώθηκε. Τὸ πρόσωπό τοῦ εἶχε ἀλλοιωθεῖ ἀπὸ τὴ λύπη. Κι' ὁρμησε ἔξω, χωρὶς νὰ τὸν νοιάσῃ γιὰ τὸ Ριρὴ, φωνάζοντας:

— Ποῦ εἶναι;.. τὸν ἔφεραν;

Τί ἔγινε κατόπι ὁ Ριρὴς δὲν θυμόταν καλά.

Εἶχε μείνει σὰ μόνος, σὰν ἔρημος, στὸ ξένο ἐκεῖνο σπῖτι, χωρὶς μπαμπά, χωρὶς μαμμά, χωρὶς χάρδια. Στενοχωριόταν, δὲν ἔφερε τί νὰ κάμῃ καί, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὰ γνωστά, τὰ ξένα, τὰ σκληρὰ πρόσωπα πὺν τὸν τριγύριζαν, κρυδόνταν στὶς πῶς σκοτεινὲς γωνίες.

Κανένας δὲν ἐρχόταν νὰ τοῦ σκουπίσῃ τὰ μάτια, νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

Ὁ παππούς εἶχε γυρίσει κρατώντας στὰ τρεμουλιαστὰ χεράκια τοῦ ἕνα ρολόι, ἕνα πορτοφόλι, κι' ἕν' ἄλλο εἶχε βρεθεῖ στὶς τσέπες τοῦ σκοτωμένου. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ λείψανα, ἦταν κι' ἕνα μενταλιόνι. Ὁ γέρος, μόλις εἶδε τὴν εἰκόνισα πὺν εἶχε μέσα, θύμωσε. Τὸ πρόσωπό τοῦ δὲν ἔδειχνε πιά παρὰ θυμὸ καὶ μῖσος.

Ὅστε μπροστὰ στὸ θάνατο δὲν ἀφοπλιζόταν ὁ σκληρὸς ἄνθρωπος. Καὶ πέταξε τὸ μενταλιόνι στὸ πάτωμα γιὰ νὰ τὸ σπάσῃ.

Τάφησε κεῖ χάμα καὶ μάζεψε τὰ ἄλλα πράγματα γιὰ νὰ τὰ κρύψῃ, μπουρμουρίζοντας ἀκατάληπτα.

Φοβισμένος, ὁ Ριρὴς εἶδε αὐτὴ τὴν ἐκρηγῆση τοῦ θυμοῦ. Κι' ἄμα βγήκε ὁ παππούς, βγήκε κι' αὐτὸς ἀπ' τὴ γωνιά τοῦ καὶ πῆγε στὸ πεσμένο μενταλιόνι.

Ἐσκυψε, τὸ σήκωσε, κοίταξε τὴν εἰκόνισα, πὺν δὲν τὴν προστάτευε πιά τὸ σπασμένο γυαλί, καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς μαμμᾶς τοῦ, τῆς γαλάζιας τοῦ μαμμᾶς...

Τὴ χάριδεψε μὲ τὰ χεράκια τοῦ καὶ τὴ φιλοῦσε, σὰ νὰ θελε νὰ τὴν παρηγορήσῃ γιὰ τὸ κακομεταχείρισμα τοῦ παπποῦ.

Σὲ λίγο ὁ παππούς ξαναγύρισε κι' ὁ Ριρὴς χώθηκε πίσω ἀπὸ ἕναν καναπέ, κρύβοντας τὴν τσέπη τοῦ βαθιά τὴν πολυτιμὴ εἰκόνισα. Ἐπειτα, μὲ τὴν ἀθώα περιέργεια τῆς ἡλικίας τοῦ, σήκωσε τὰ φοβισμένα του μάτια κι' ἄρχισε νὰ κρυφοκοιτάζῃ τὸν παππού.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΜΟΥ

Στὶς 28 αὐτοῦ τοῦ μηνὸς ἔχω τὰ γενέθλιά μου. Ὡς πέρου ἀκόμα δὲν ἔξερα νὰ τὴν πῶ καλὰ τὴ λέξη, οὔτε τί ἐσήμαινε. Γιατί γιόρταζαν στὸ σπῖτι καὶ μὲ γέμιζαν φιλιὰ καὶ δῶρα; Ἡ μαμμά μου ἔξηγοῦσε:

— Εἶναι ἡ μέρα πὺν γεννήθηκες.

— Ποῦ γεννήθηκε;

— Ναί, ἡ μέρα πὺν ἦρθες στὸν κόσμον καὶ γέμισες τὸ σπῖτι μας χαρά.

Φέτος εἶμαι πῶς μεγάλη καὶ καταλαβαίνω. Πολλὲς φορὲς βλέπω τὴ σκηνὴ πὺν ἔγινε στὸ σπῖτι μιά τέτοια μέρα. Ὁ χτύπησε ἡ πόρτα· ἦρθε ὁ μπαμπάς. Ἡ Μαρία πὺν τοῦ ἀνοίξε, θὰ τοῦ εἶπε ἀμέσως ὅτι εἶχαν φέρε στὸ σπῖτι μας ἕνα μωρό. Ὁ μπαμπὰς θάνέθηκε τρέχοντας τὶς σκάλες· θὰ μὲ εἶδε καὶ θὰ τοῦ ἄρεσε. Καὶ τότε θὰ ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ, ὅπως μοῦ εἶπε ἡ μαμμά.

Ἡ μωνα μωρὸ τότε, δὲν ἤμουναι παιδί ἀκόμα, λέει ἡ μαμμά:

— Μεγάλωσες σιγά-σιγά κι' ἔγινες κοριτσάκι.

— Πὺς μεγάλωσα, μαμμά;

— Νά, ὅπως μεγαλώνει τὸ λουλούδι μέσα στὴ γλάστρα. Εἶδες πόσο μικρὸ ἦταν καὶ πόσο ἔγινε τώρα; Τρέφεται μὲ τὶς ρίζες τοῦ ἀπὸ τὸ χῶμα σιγά-σιγά.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἤμουν στὸ χῶμα.

— Ἐσὺ δὲν ἤθελες χῶμα. Ἐτρωγες γάλα στὴν ἀρχή, ὕστερα νερό, ψωμί, σουπες, κρέμες, καὶ μεγάλωσες σιγά-σιγά.

Τώρα ξέρω πὺς εἶναι τὰ μωρά, τὸ εἶδα στὴς θεῖας Ρίτας τὸ σπῖτι πὺν ἔχουν ἕνα... Ἐχει κάτι μικρὰ χεράκια ὅλο κλειστά. Δὲν ἔχει καθόλου μαλλιά, καὶ τὰ μάτια τοῦ δὲν τ' ἀνοίγει ἐντελῶς. Ἡ μαμμά λέει ὅτι φοβᾶται τὸ φῶς, κι' ὅμως δὲν φοβᾶται ὅταν τοῦ κάνει κανεὶς οὐ, οὐ, οὐ, οὔτε ὅταν τὸ σκουντᾷ. Δὲν εἶναι ὡραῖα τὰ μωρά, ὅταν κλαίνε εἶναι πολὺ ἄσχημα...

Τώρα κοντεύουν πάλι τὰ γενέθλιά μου. Πέρου μοῦ χάρισε ἡ μαμμά μιά μεγάλη ἀρκούδα, κι' ὁ μπαμπὰς ἕνα μικρὸ ὄργανάκι. Ἡ ἀρκούδα ἦταν πολὺ μεγάλη, τὴν ἔδραλα Ναντή. Τὸ καλοκαίρι, ἡ γιαγιά τῆς ἔπλεξε ἕνα καπέλλο, ἦταν πολὺ ἀστεία μ' αὐτὸ τὸ καπέλλο, ἦταν γαλάζιο καὶ τ' αὐτιά τῆς δὲν χωροῦσαν νὰ μποῦν μέσα. Τ' ὄργανάκι ἦταν πολὺ ὡραῖο, τὸ κούρδιζα κι' ἔπαιζε ἕνα γλυκὸ σκοπὸ... ἀκόμα παίζει, μόνο πὺν ἀκούγεται λιγώτερο. Τώρα δὲν ξέρω τί θὰ μοῦ χάρισουν. Ἡ μαμμά μὲ φιλεῖ πολὺ-πολὺ ἄμα ἔχω τὰ γενέθλιά μου, καὶ μοῦ λέει:

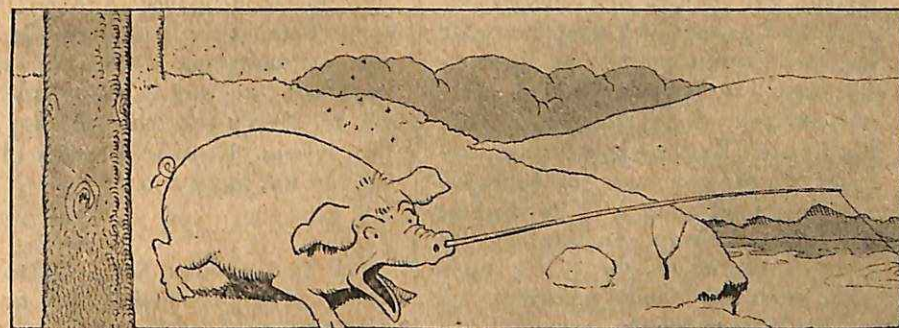
ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΣ'.

Ἄμ ὁ Ροδίτης; Δὲν τὸν ξεχάσατε, βέβαια. Τί ἔκανε, λοιπόν, τὸ χαριτωμένο αὐτὸ τριανταφυλλὶ γουρουνάκι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ πὺν ξαναβρῆκε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ;

Μὰ ὅ,τι κάνουν ὅλα τὰ γουρουνάκια: Τσιγύριζε δῶ κι' ἐκεῖ γρουλλίζοντας χαρούμενα κι' ἔσκαβε μὲ τὴ μύτη τοῦ τὸ χῶμα γιὰ νὰ βρῇ τίποτα τροφῆς, ἢ ἄλλους φαγώσιμους βολβούς, καὶ νὰ χορτάσῃ τὴν πείναν τοῦ. Ἄνε πὺς ὅποιος χώνει τὴ μύτη τοῦ παντοῦ, μιά φορὰ τὴν παθαίνει. Ἐτσι τὴν ἔπαθε κι' ὁ Ροδίτης μας. Γιατί, καθὼς ἔσκαβε στὴ ρίζα μῖς βαλανιδιάς, ἀντὶ νὰ βρῇ τροφῆς, βρῆκε... μιά σφηκοφωλιά.

— Τ' εἶν' αὐτό; εἶπαν οἱ σφήκες θυμωμένες. Ποιὸς ἦρθε δῶ νὰ μᾶς ξετροπώσῃ καὶ ν' ἀνακατευθῇ στὶς δουλειές μας; Τὸν προσκαλέσαμε; Τώρα νὰ ἰδῇ ὁ ἀδιάκριτος, ὁ αὐθάδης!

Κι' ὅλες μαζί περιγύκλωσαν τὸ Ροδίτη κι' ἄρχισαν νὰ τὸν τσιμποῦν ὅπου ἔβρισκαν.

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ θυμωμένο ἐκεῖνο σύννεφο πὺν ἔβρεχε κεντροῖα, ὁ Ροδίτης τὸβαλε στὰ πόδια, Καὶ γιὰ νὰ προσφυλάξῃ τὰ μάτια τοῦ ἀπὸ τὰ τσιμπήματα τῶν σφηκῶν, ἔκλεισε τὰ βλέφαρά τοῦ. Ἐτσι ἔτρεχε στὰ τυφλά.

Τρέχοντας, ἔφτασε στὴν ἀκροποταμιά. Ἐκεῖ ἕνας ψαράς εἶχε στε-

ρεώσει τὸ καλάμι τοῦ ἀγκιστριοῦ τοῦ, πὺν ἦταν βυθισμένο στὸ νερὸ γιὰ νὰ πιᾷ ψάρια, κι' αὐτὸς εἶχε ἀπομακρυνθεῖ γιὰ κάποια δουλειὰ τοῦ. Ὁ Ροδίτης μὲ τὰ κλειστά μάτια δὲν τὸ εἶδε, ἔπεσε πάνω τοῦ σὰ στραβὸς καὶ τὸ καλάμι χόθηκε βαθιά σ' ἕν' ἀπὸ τὰ ρουθόνια τοῦ!

ὦ, μεγάλη συμφορὰ! Τί ἦταν αὐτὸ πὺν σφηνώθηκε στὴ μύτη τοῦ; Ὁ Ροδίτης ἀνοίγει τώρα τὰ μάτια τοῦ καὶ βλέπει τὸ μακρὸ καλάμι... Οἱ σφήκες εἶχαν γυρίσει στὴ φωλιά τους, ἀλλὰ τὸ καλάμι δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ ρουθόνι τοῦ. Τοῦ κάκου ὁ Ροδίτης πολεμᾷ κι' ἀγωνίζεται. Τὸ μόνο πὺν κατορθώνει μὲ τὰ τινάγματά τοῦ, εἶναι νὰ τραβήξῃ ἀπ' τὸ νερὸ τὸ ἀγκίστρι, πὺν εἶχε πιᾷ ἕνα βατραχάκι...

Μερικὲς πάπιες, πὺν κολυμποῦσαν στὸ ποτάμι, παρακολούθησαν τὴν παράξενη αὐτὴ σκηνή. Εἶδαν καὶ τὸρεχτικὸ βατραχάκι πιασμένο στὰ γκί-

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

μέ ματάκια γυαλιστερά, λές και ήταν από χάντρες, και πού κοιτάζαν περίεργα σ' όλες τις μεριές.

— Νά, του λέει, τὸ ἀδερφάκι πού μοῦ ἔδωσε ἡ Παναγίτσα καὶ σοὺ ἔφερα νὰ τῷ χῆς νὰ παίζετε μαζί· φίλησέ το τώρα.

Ὁ Ἀντρέκος ἔσκυψε, τὸ φίλησε καὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ τὸ χαϊδεύει καὶ νὰ τοῦ μιλάει γιὰ διάφορα παιγνίδια καὶ τὸ προσκάλεσε νὰ σηκωθῇ ν' ἀρχίσουν νὰ παίζουν. Μὰ βλέποντας πὼς τὸ μωρὸ δὲν σηκωνότανε, οὔτε τοῦ μίλαγε παρά ἔκλαιγε, γύρισε στὸ θεῖο του καὶ ἀφοῦ τὸν κύτταξε μιὰ-δυὸ στιγμές, ἄρχισε νὰ κτυπάει μὲ τὰ ποδαράκια του νευρικά τὸ πάτωμα καὶ τοῦ εἶπε μὲ κλάμματα καὶ ξεφωνητά.

— Πάρτο πίσω, ἐγὼ δὲν τὸ θέλω αὐτὸ ἀφοῦ δὲν καταλαβαίνει τίποτα, οὔτε μιλάει, οὔτε περπατάει.

— Ἀ! τοῦ λέει, ὁ θεῖος του γλυκόλαλα, σὺ παρακαλοῦσες τὴν Παναγίτσα νὰ μοῦ δώσῃ νὰ σοὺ φέρω ἕνα μικρὸ ἀδελφάκι, δὲ ζητοῦσες μεγάλο σὰν καὶ σένα νὰ ξέρῃ νὰ περπατᾷ καὶ νὰ μιλάει. Ἐκεῖνο πού γύρεψες σοὺ τὸ ἔστειλε, ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα νὰ τοῦ παίζῃς καὶ νὰ τοῦ μιλάς, νὰ τὸ μάθῃς νὰ μιλάει κι' ἐκεῖνο.

Στὰ λόγια τοῦ θεῖου τοῦ ὁ Ἀντρεούλης ἔπαψε τὰ κλάμματα, καὶ ἄρχισε νὰ χαϊδεύει τὸ ἀδελφάκι του, καὶ νὰ τοῦ λέει γλυκόλογα.

Ἀπὸ τότε, πού τὸν ἔχανε ποῦτὸν ἔβρισκες τὸν Ἀντρεούλη δίπλα στὸ ἀδελφάκι του, πού ἦταν γι' αὐτὸν ἕνα νέο εὐχάριστο καὶ ἀχόρταγο παιγνίδι, καὶ γι' αὐτὸ δὲ γύρευε πιά νὰ πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ Κωστάκη καὶ τοῦ Λάκη.

Ὅταν μὲ καιρὸ ὁ μικρὸς Μπέμπης ἄρχισε νὰ λέει μπα-μπα-μπα-μπα-μα, ὁ Ἀντρεούλης πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ἐπρεχε πρῶτα στὴ γαργάλα του, ἀπ' ἐκεῖ στοὺς γονεῖς του κι' ὕστερα στὴν Μπελλόνια, λέγοντας καὶ ξαναλέγοντας περήφανα σὲ ὅλους, πὼς αὐτὸς ἔμαθε τὸν Μπέμπη τους νὰ μιλάει.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ μικρὸς Ἀντρέκος ποτίζει τὰ λουλούδια του καὶ... τὰ παπούτσιά του.

ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΤΩΝ ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΩΝ

Ὁ Τυβάλδος Φλωρεντίν, κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα βιολί, ἄφησε τὸ φτωχὸ σπίτι πού κατοικοῦσε μὲ τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του στὸ Σάν Φρεντιάνο, κοντὰ στὴν Φλωρεντία, καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν πόλη. Ἦταν ἡ 23 τοῦ Σεπτεμβρίου, ἡμέρα μεγάλης γιορτῆς στὴν Ἰταλία, καὶ τὸ παιδί ἐλπίζε νὰ κἀνῃ μιὰ καλὴ εἰσπραξή, παίζοντας στὰ σταυροδρόμια. Ὅταν ἔφθασε στὴν πλατεία, κάθισε πάνω σὲ μιὰ πέτρα μπροστὰ στὸ παλιὸ παλάτι καὶ χωρὶς νὰ κοιτάξῃ γύρω του, ἄρχισε νὰ προετοιμάζεται. Παιδιά καὶ μεγάλοι ἔτρεξαν καὶ γρήγορα σχηματίσθηκε ἕνας μεγάλος κύκλος.

Ὁ Τυβάλδος ἄρχισε ἀπὸ τὸ «Βασικὸ ἐμβατήριον» καὶ προτοῦ ἀκού-

σθῇ μὴ τὸ τελειώσῃ, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε μὲς ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα — «Σάντα-Λουσία!» — Τότε ὁ μικρὸς βιολιστὴς ἔπαιξε τὴν περίφημη ναπολιτικὴν βαρκαρόλα. Οἱ δεκάρες ἔπεφταν βροχὴ γύρω του. Ἡ μέρα ἦταν εὐνοϊκὴ. Μιὰ ἄλλη φωνὴ ἀκούστηκε «Τὸ ἐμβατήριον τοῦ Γαριβάλδη».

Τὸ παιδί τὸ ἔπαιξε κι' αὐτὸ κι' ἔπειτα ἐνθουσιασμένο, παρασυρμένο ἀπὸ τὴ μελωδία ἔπαιξε τὸ «Βᾶλς τοῦ Φάουστ» καὶ ἕνα νορδηγικὸ ρομάντσο... ὅλο του τὸ πρόγραμμα. Μπράβο! Μπράβο!... ψιθύριζαν. Ἐχει καλὰ δάκτυλα ὁ διαβολάκος... Καὶ πόσο σωστὰ παίζει! Τί καθαρές τρίλλιες! Τί ἀκρίβεια στὸ χρόνο! Καὶ τί βαθιοὶ ἦχοι, ζωηροί, χρωματισμένοι! Ἐχει τχέντο ὁ μικρὸς.

Ὁ Τυβάλδος, μεθυσμένος, ἔπαιξε ὡς τὸ βράδυ. Ὅταν σταμάτησε, μὲ τὰ δάκτυλα ἀναμμένα, μὲ τρεμουλιασμένο χέρι, νόμισε πὼς κατέβαινε ἀπὸ ἕνα ἰδεώδη κόσμον κατακουρασμένος ἐμέτρησε τὰ λεπτά του. Εἶχε κερδίσει 22 φράγκα. Μεγάλον ποσὸ γιὰ τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ἀνθρώπους πού μὲς τὸ ἄθλιο προάσκειν κατέστρεφαν τὴ ζωὴ τους πλέκοντας ψάθινα καπέλλα. Γεμάτος χαρὰ, ἔδωσε τὴν περιουσία του στὸ μαντήλι του, τὸ ἔκρυψε ὅσο μπορούσε πὺθ βαθιὰ στὴν τσέπη του, καὶ ξεκίνησε πάλι γιὰ τὸ σπίτι του.

Ἀλλὰ ἕνα χέρι πού ἔπεσε στὸν ὦμο του δὲν τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ. Ὁ μικρὸς μουσικὸς γύρισε ἀπὸτομα καὶ βρέθηκε ἀπέναντι σ' ἕνα πλουσιοντυμένο κύριο ἡλικιωμένο, πού τὸν κοιτοῦσε μὲ περιέργεια.

— Ποιὸς σοὺ ἔμαθε βιολί; ρώτησε ὁ ἄγνωστος.

— Ὁ πατέρας μου, ἀπάντησε τὸ παιδί.

— Ἦταν ἐξ ἐπαγγέλματος βιολιστὴς;

— Ὁχι, ἦταν παπουτσῆς, ἀλλὰ ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μουσική.

— Ἀγαποῦσε... τὸν ἔχασες, μικρέ;

— Ἀλίμονο, ἀπῆλθε ὁ Τυβάλδος· ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἐλπίζοντας νὰ κἀνῃ ἕκκε λίγα λεπτὰ. Καὶ ἔπειτα ἡ ἀρρώστεια...

Τὸ παιδί δὲν ἐξηκολούθησε. Τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα...

— Ἐρεῖς, τοῦ εἶπε τότε ὁ ἄγνωστος, ὅτι τὸ ὄργανόν σου ἀντιπροσω-

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Οὔτε φάνηκαν μάλιστα νὰ τοὺς εἶδαν καθόλου. Ὁ Ἐδουάρδος ὁ 5' ρωτιόταν μέσα του, ἂν εἶχε τύχει ποτὲ ὡς τὰ τότε νὰ ὀδηγοῦν ἕνα βασιλιά στὴ φυλακὴ κι' ὁ κόσμος νὰ δείχνῃ τόση ἀπόλυτη ἀδιαφορία.

Ὁ κλητῆρας τοὺς πέρασε ἀπὸ μιὰ δόλτελα ἔρημη πλατεία καὶ τὴν ὥρα πού βρισκόταν στὴ μέση τῆς πλατείας ὁ Χένδον ἔβαλε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ κλητῆρα καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖς ἕνα λεπτό, παλληκάρι μου. Ἐδῶ δὲν μᾶς βλέπει κανεὶς καὶ ἔχω νὰ σοὺ πῶ δυὸ λογάκια.

Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται ἕνα τέτοιο πράγμα, κύριε. Σὰς πορὰ καλῶ μὴ μὲ χασομερᾷτε. Ὁπου νᾶναι θὰ νυχτιάσῃ.

— Στάσου, λοιπόν, μιὰ στιγμὴ. Τὸ πρᾶγμα σ' ἐνδιαφέρει. Γύρισε μιὰ στιγμὴ τὴν πλάτη σου καὶ κοίταξε τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ βρῇ καιρὸ ὁ καίμενος ὁ μικρὸς νὰ τὸ σκάσῃ.

— Ἐμένα λές αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Σὲ συλλαμβάνω ἐν ὄνματι...

— Μὴν εἰσαι τόσο εὐέξαπτος, φίλε μου.

Σκέψου καλὰ καὶ μὴν κάνεις καμμιά ἀνοησία, γιατί... Χαμήλωσε τὴν φωνή του καὶ τοῦ ψιθύρισε σταυτί:

— Τὸ γουρουνὶ πού ἀγόρασες γιὰ ὀχτὼ πέννες, μπορεῖ νὰ σοὺ στοιχίσῃ τὸ κεφάλι σου.

Τὴν πρώτη στιγμὴ ὁ κλητῆρας ἔμεινε ἀναυδὸς ἀπ' τὴν τρομάρα του. Ὅστερα ἄρχισε νὰ δικαιολογεῖται μὲ μπερδεμένα λόγια καὶ νὰ βλαστημάει καὶ νὰ βρίζῃ. Ὁ Χένδον τὸν ἄφησε νὰ ξεθυμάνῃ καὶ ὕστερα τοῦ εἶπε:

— Ἀκουσε, φίλε μου. Μοῦ ἀρέσεις καὶ δὲν θάθελα νὰ πάθῃς κακό. Μάθε ὅτι τᾶκουσα ὅλα λέξη δὲν μοῦ φυγε. Κι' ἂν δὲν πιστεύῃς μπορῶ νὰ σοὺ τὸ ἀποδείξω.

Κι' ἐπανέλαβε λέξη πρὸς λέξη τὴ συνομιλία τοῦ κλητῆρα μὲ τὴ χωριάτισσα πού εἶχε ἀκούσει πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, καὶ στὸ τέλος εἶπε:

— Λοιπόν: Τί λές; Νὰ πάω τώρα νὰ τὰ πῶ καὶ στὸν κύρ δικαστὴ ἔτσι ὅπως τὰ εἶπα σὲ σένα;

Ὁ κλητῆρας εἶχε μείνει ἀναυδὸς ἀπὸ τὴν ἐκπληξή καὶ τὸν τρόμο του. Ὅστερα συνήλθε καὶ εἶπε γελώντας βεδισμένα:

— Πῆρες στὰ σοδαρὰ ἕνα ἀπλὸ ἀστεῖο, παλληκάρι μου. Αὐτὰ πού ἀκούσες τὰ εἶπα ἔτσι, γιὰ νὰ γελάσουμε.

— Καὶ γιὰ ἀστεῖο πῆρες βέβαια καὶ τὸ γουρουνί, εἶπε ὁ Χένδον.

— Ἐ δὲ, καὶ βέβαια, ἔκανε ὁ κλητῆρας νευριασμένος. Ἀφοῦ σοὺ εἶπα πὼς ἦταν γι' ἀστεῖο.

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πὼς λές ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Χένδον μισοσοδαρὰ καὶ μισοειρωνικά. Μὰ στάσου καὶ περίμενε ἐδῶ μιὰ στιγμὴ νὰ πάω

«Τὸ γουρουνὶ πού ἀγόρασες μπορεῖ νὰ σοὺ στοιχίσῃ τὸ κεφάλι σου...» (Σελ. 451, στ. β').

νὰ ρωτήσω καὶ τὸ δικαστὴ. Αὐτὸς εἶναι ἀνθρώπος μὲ γνώση καὶ μυαλὸ καὶ καταλαβαίνει ἀπὸ ἀστεῖα.

Λέγοντας αὐτὰ ἔκανε νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ διευθυνθῇ κατὰ τὸ δικαστήριον· μὰ ὁ κλητῆρας εἶχε ἀρχίσει νὰ δείχνῃ μεγάλη ἀνησυχία. Μουρμούρισε κάνα-δυὸ κατάρες μέσα ἀπ' τὰ δόντια του κι' ὕστερα φώναξε:

— Στάσου, στάσου, ἄρχοντά μου· περίμενε, λοιπόν, μιὰ στιγμὴ. Ὁ κύρ δικαστὴς— πῶς τὸ λένε— δὲν καταλαβαίνει καθόλου, μὰ καθόλου, ἀπὸ ἀστεῖα. Καλότερα νὰ κανονίσουμε μεταξὺ μας τὰ πράγματα. Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Ὁραῖα τὴν ἔπαθα! Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ ἕνα ἀστεῖο. Εἶμαι οἰκογενειάρχης ἀνθρώπος, ἄρχοντά μου. Ἐχω γυναῖκα καὶ παιδιά. Λέγε, τί θέλεις ἀπὸ μένα!

— Τίποτε ἄλλο παρά νὰ γίνῃς στραβός, κουφός, καὶ νὰ μείνῃς ἀκούνητος στὴ θέση σου σὰν ἀγαλμα, ὡς πού νὰ μετρήσῃς ἀπὸ τὸ ἕνα ὡς

νά στείλῃ κομμάτι·) *Ἰουλιέτταν Ρωμαίου* (ἐλάβα κι' ἔχω στή διάθεσή σου 10 δρχ.· σὲ καθάμιαν σου ἐλπίζω ν' ἀπαντήσω σὸ ἐρχόμενο·) *Βέδαν* (ἀντὶ τοῦ ὁδῆς-ᾠδῆς μεταχειρίζονται ὁδῆς-ᾠδῆς·) μὴ ποιεῖ νά-ναι σωστὸ στὴ δημοτικῇ, ἀλλὰ δὲν μ' ἀ-ρέσει καθόλου· *θηριώδικο, τερατώδικο, ὀμιχλώδικο*, τί ἀσχημα! *Μελαχροινού-λαν* (τώρα νά μοῦ γράφῃς συχνά· σοῦ ἔ-στειλα 5 τετράδια·) *Δὸν Κιχώτην* (σὸ ἴ-διο χαρτί γράμμα καὶ Διαγωνισμός·δὲν κάνει, τὸ κάθε τί πρέπει νά γράφεται χωριστά·) *Γεώργιον Δ. Γατόπουλον* (χωρὶς ψευδῶ-νυμο ἔχῃ·) *Σεπεσμένον Δόδον* (ἔστειλα 200 τετράδια Μ. Μυστικῶν·) *Γαργαντούαν* (ἔστειλα 6 τετράδια·) *Αὔραν Καρακλά* (σὸν Ὀδῆγόν θά ἴδῃς δ,τι σοῦ χρειάζεται νά ξέρῃς γιὰ τὴν κίνησιν·) *Πληγωμένον Ἀετὸν* (ἐλάβα·) *Δίτοαν Ἰωαννίδου, Μακεδονικὸν Ἑντελβὰϊς* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλάβα μετὰ τὴν 12 Αὐγούστου θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 260οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέ-χρι τῆς 20 Ὀκτωβρίου.

502. Λεξιγραφίος

Τὸ πρῶτον δὲν εἶναι κακὴ...
Τάλλο νησί μεγάλο,
Καὶ κάποια Νύμφη τ' ὅλο μου,
Γνωστὴ σου χωρὶς ἄλλο.
Μαρίνης Βέγιας

503. Στοιχειόγραφος

Ὁ διάβολος, ὁ πειρασμός,
Ἄν χάσῃ ἓνα τὸν γράμμα,
Γίνετ' ὁ ἓνας ἀπ' τοῦ δυο
Φίλους πιστοῦς—τί θάμμα!
Ἡλιεγέννητη

504. Μεταγραμματισμός

Χαρακτήρα ἔχει κακό,
Μὰ τὸ λάμβδα κάνεις ῥῶ
Κι' εὐθὺς γίνεται πολὺ
Μαῦρο κι' ἄγριο πουλί.
Ἑκάτη

505. Αἵνιγμα

Τίποτε ἀπ' τὸ τίποτε
Μπορεῖ ποτὲ νά γίνη;
Μὰ κι' ὅ,τι ὑπάρχει, τίποτε
Μπορεῖ ποτὲ νά μείνῃ;
Αἰώνιο εἶναι κι' ἀφθαρτο,
Μορφὴς μόνον ἀλλάζει,
Μὰ οὔτε προσθήκη οὔτ' ἔλλειψη
Ποτὲ δὲν παρούσκει.
Πανελλήνιο Ὀνειρο

506. Ψαροκόκκαλον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγινασκονται κατὰ σειράν· ἀρχαῖος ναύαρχος, ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, βασιλεὺς τῆς Θράκης, νῆ-σος τοῦ Αἰγαίου, ποταμὸς τῆς Εὐρώ-πης, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, μετεω-ρολογικόν, ὀπτικὸν ἐργαλεῖον.

Ἑρμῆς

507-511. Μαρινὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκά-στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλ-λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματι-σθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κύμη, γάμος, Δανός, Κύρος, ἀετός.
Ἰᾶς

512-514. Συμπλήρωσις Ρητῶν

1. Σ— τὸ —ς.
2. Μ— τὸ —ν.
3. Φ— τὸ —ς.

Μυρεβόλος Ἄνδρος

515. Ἐπιγραφή ἐκ Διπλῆς Ἀκρο-στιχίδος

* * Τὰ δυο πρῶτα γράμματα ἐκάστης
* * τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων,
* * τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀ-
* * στερίσκων, ἀποτελοῦν Ἐπιγρα-
* * φὴν τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνά-
* * γνωσις:

1, Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας· 2, Ὁρος ἑλλήν. νήσου· 3, Ἀρχαῖος γλύπτης· 4, Μοῦσα· 5, Μέρος τοῦ λόγου· 6, Πο-λύτιμον μέταλλον.

Ἰπεραπιστὴς τοῦ Ἑθνους

516. Φωνηεντόλιπον

κρ - λσν

Νέλλη

517. Γρίφος

λελελε λε
λε λε
λε λε τόπαν!
λε λε
λε λε

Νηρεὺς

ΑΥΞΗΣΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23

308. Ὑπολαίς (ὑπό, λα, ἴς.) — 209. Σεμίραμις (σέ, μή, Ρᾶ, μῦς.) — 310. Τρά-γος· Τάγος. — 311. Δῆλος· Βῆλος.

312. Σ Ε Λ Α Σ Σ Ι Μ Ω Ν Η Ρ Α
Ο Ο Ο Α Ν
Δ Σ Υ Σ Η Δ Ι Η
Ο Υ Η Β Κ
Α Η Ρ Ν Α Δ Η Ρ Η Α Ι Ο Σ

313. ΚΟΛΟΜΒΙΑ (ὄμμα, Λαμία, Μαία, βόμβα, Ἰμαλαία, Ἀλβα.) — 314-318. Διὰ τοῦ Φ· φάρος (ἢ Πάφος,) φανός, φανός, τροφός, ὄφελος. — 319. ΑΕΙ ΤΑ ΠΕΡΥΣΙ ΒΕΛΤΙΩ (*Ιᾶμος, φαΕῖνός, ΚαΤΑνη, ὕΠερος, κάρΥον, ΛυΣΙΑς, λίΒΕλλος, ΚριΤΙΑς, ἈΩος) — 320. Ζεῖ χύτρα, ζεῖ φίλια. — 321. Ἀ-πὸ τὰ μετρημένα τρώει ὁ λύ- Η Ι Ε Ρ
κος. (ἀπὸ τὰ με, τριμ ἐν α, Ι Ο Δ Ε
τρο ἢ ὁ λύκος.) — 322. An- Ε Δ Ε Μ
gle-ange-âne. — 323. R Ε Μ Υ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά στοι-χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΒ'—404]

Ε! Μενεξεδένιο Ὀνειρο, Ἐξυπνο Κυπριωτάκι, Πληγωμένε Ἀετέ, τὰ πατριωτάκια δὲν κρύβονται. Κοζάκος

[ΑΒ'—405]

Νὰ καὶ μία ἀποκάλυψις: Πεταχτὴ Κουκλίτσα—Βατρικὴ Ἀγγελοῦδη. Κοζάκος

[ΑΒ'—406]

Καῖμένε Νάρκισσε, φύλαξε λίγη ξυ-πνάδα, καὶ γιὰ ἄλλου ποθενά γιὰτὶ μὲ πέθανες μὲ τίς ἀσκήσεις σου.

Χρυσὴ Πεταλουδίτσα

[ΑΒ'—407]

Γιόλα, Φιόρο τοῦ Δεβάντε, Γιολάν-τα, Καστανούλα, Νέλλη, ἀνταλλά-σομε Μ. Μυστικά; Περιμένω σὸ Μαροῦ-σι ποὺ παραθερίζουμε. Δ/σις: Φαρμακεῖον Ψαρουδάκη, διὰ Χρυσὴ Πεταλουδίτσα.

Χρυσὴ Πεταλουδίτσα

[ΑΒ'—408]

Φιόρο τοῦ Δεβάντε, τί γίνεσαι; θά ξαναπαίμε καὶ φέτος εἰς τὴν Τιτανεῖα τοῦ Ἀγίου; θ' ἀνεβούμε καὶ ὡς τὴν Μπό-χαλη; Περιμένω τετραδιάκι σου.

Ξανθὴ Κινεζούλα

[ΑΒ'—409]

Νόρμα, Μακεδονικὸ Ἑντελβὰϊς, Φιόρο τοῦ Δεβάντε, Λυσόχαρτο, Γιολάντα, Τρύπα σὸ Νερό, ἀνταλλά-σομε Μ. Μυστικά; Θέλεις; Δ/σις: Κυ-ρίαν Νίτσαν Μακράκη, Οἰκία Δημέα, διὰ Ξανθὴ Κινεζούλα, Μαροῦσι.

Ξανθὴ Κινεζούλα

[ΑΒ'—410]

Διαπλασόπουλα-ες, βασιζόμενος σὲ σὰς προκηρύσσον τριδραχμο διμνην διαγω-νισμό τοπειών. Βραβεῖα ἐκλεκτότατα! Ἀν-ταλλάσσω τετραδιάκια καὶ ἀλληλογραφῶ. Ε. Τσουμάκη, Κρισήλα 1, Ἀθήνας, διὰ:

Ὀλιβιέρων Κρόμβελ

[ΑΒ'—411]

Στὸν ἀγαπητὸ μας Πρόεδρο Ἀρίονα, γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ χρόνια πολλὰ.

Ἀρτανιάν, Φερνάνδος

[ΑΒ'—412]

Ἀλληλογραφεύμεν, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικά. Γράφατε: Κυρίαν Ἰωάνναν Τσαντίλη, Μύκονον, διὰ: Μαντῶ Μαν-ρογένους, Ἡπειρωτοπούλα.

[ΑΒ'—413]

Ἀντισμένη Τριανταφυλλιά, Νόρα, ποῖα ἢ Δ/σις σας;

Δυγαριὰ

[ΑΒ'—414]

Ἀγνή, τὸ ξέρω ποὺ εἵμαστε ξαδέρφια, ἂν καὶ δὲ γνωρίζομαστε. Δέχομαι εὐ-χαρίστως Μ. Μυστικά. Στείλε πρώτη.

Ἰάσων

[ΑΒ'—415]

Διευθυνεῖς μου ὡς τίς 11 Σεπτεμβρίου: Γεώργιον Παχόν, Στρατολογικὸν Γρα-φεῖο, Θεσσαλονίκην, διὰ: Δικηγορίνα

[ΑΒ'—416]

Ελντα, Φιόρο τοῦ Δεβάντε, Μπο-μπουλίνα, ἐγραφε· γιὰτὶ δὲν ἀπαντᾷτε; Ρέμβη

[ΑΒ'—417]

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Διαπλασόπουλα-ες, ὑποστηρίξτε τὸν (ΑΒ'—347) διαγωνισμό μας Παιδικῶν Πνεύματος. Ἀντιπρόσωποι Πειραιῶς: Ἀργάμπτελη, Ἑκάτη.

[ΑΒ'—418]

Ἡ Δ/σὴ μας γίνεται: Ἀναπαῆς, Γρηγο-ρίου Παλαμῆ 19-Β, Θεσσαλονίκη.

Βέδας—Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

[ΑΒ'—419]

Σφιγέ, Μιρέτ, σὰς ξέρω. Ἀλληλογρα-φεύμε, ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια; Στείλτε πρώτες. Δ/σις: (ΑΒ'—368).

Ἑλπίς

[ΑΒ'—420]

Δικηγορίνα, Γλυκεῖα Ὀνειροπόλος, Θεό-τρελλη Ξανθούλα, γιὰτὶ δὲν ἀνταπο-δίδετε τετραδιάκια;

Ἑλπίς

[ΑΒ'—421]

Περιμένω τετραδιάκια, κάρτες ἀπὸ δ-σοῦς δὲν μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη. Δ/σις: (ΑΒ'—341.)

Ολιμπιέρων Γοητεία

[ΑΒ'—422]

Δὸν Κιχώτη, Γιούλη Ἀβθ. σὰς ξέρου-με (Εἰστε σί...) Ἀνταλλάσσομε τε-τραδιάκια; (ΑΒ'—181).

Ὀνειροπλέχτρα, Γιόλα

[ΑΒ'—423]

Μπομπουλί, Μικρὴ Ἡπειρωτάκη, Ἀ-νέσπερη Εὐτυχία, γιὰτὶ τόση περι-φρόνησιν στὰ τετραδιάκια μας; Ἀγγελουδί τῶν Ὀνειρῶν, Ἀτθίς